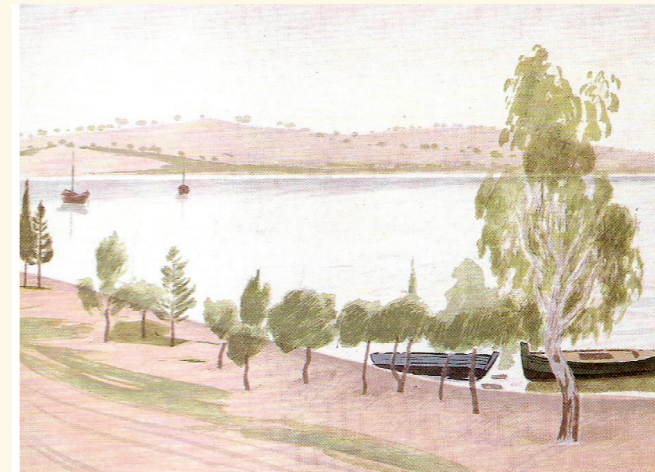

Είναι φορές που ή έσωτερική και έξωτερική πραγματικότητα σε προκαλεί. Η επικαιρότητα με όλα τα συμβαίνοντα σε προσκαλεί να κάνεις κάποια σχόλια. Τα καταγράφεις σε κρυφά ή φανερά ημερολόγια. Έξακολουθείς να ταξιδεύεις. Κι όμως, ό έαυτός σου, οί άλλοι, ό γύρω σου κόσμος συνεχίζει όπου και να ταξιδέψεις να σε πληγώνει. Θα ήταν άδικο να μετράς μόνο πληγές. Υπάρχουν και σταθμοί ανάψυχής. Η ψυχή σου βρίσκει ανάπαυλα σ' αυτούς τούς σταθμούς άνεφοδιασμού. Και θέλεις, καίτοι μύχια τὰ βιώματά σου, να τὰ κοινωνήσεις με τούς άλλους...

Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

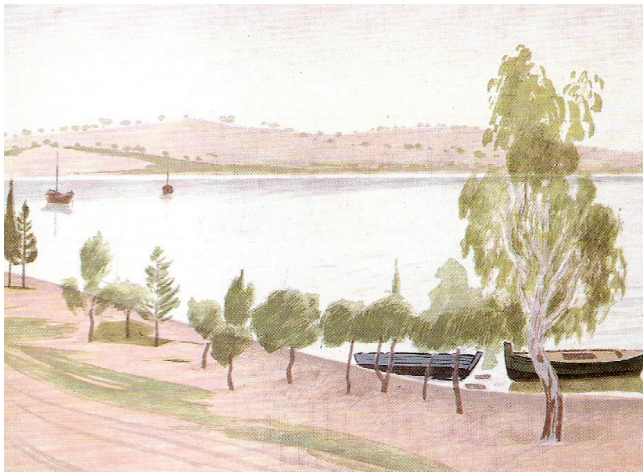
Σταθμοί ανάψυχής

Αθήνα 2014

Ἀλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

Σταθμοὶ ἀναψυχῆς

Ἀθήνα 2014

© Αλέξανδρος Μ. Σταυρόπουλος
Αφροδίτης 5, 175 61 Π. Φάληρο, Τηλ.: 210 98 87 934,
Fax: 210 98 87 626, e-mail: astavrop@soctheol.uoa.gr

Στὸν πατέρα Φώτιο

τὸν ἄξιο ποιμένα καὶ φωτεινὸ ἀστέρα
στὸν γαλαξία τοῦ πνευματικοῦ στερεώματος
τῆς ὀρθοδόξου συμβουλευτικῆς,
ποῦ ὑπηρέτησε
τὴν Ποιμαντικὴ ὡς Ποιητικὴ ζωῆς

Προλογικό

Είναι φορὲς πού ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πραγματικότητα σὲ προκαλεῖ. Ἡ ἐπικαιρότητα μὲ ὅλα τὰ συμβαίνοντα σὲ προσκαλεῖ νὰ κάνεις κάποια σχόλια, ποιμαντικὰ ἢ ὄχι. Τὰ καταγράφεις σὲ κρυφὰ ἢ φανερὰ ἡμερολόγια, καταστρωμάτων ἢ κάτω στρωμάτων. Ἐξακολουθεῖς νὰ ταξιδεύεις. Κι ὅμως, ὁ ἑαυτός σου, οἱ ἄλλοι, ὁ γύρω σου κόσμος συνεχίζει ὅπου καὶ νὰ ταξιδέψεις νὰ σὲ πληγώνει. Θὰ ἦταν ἄδικο νὰ μετρᾷς μόνο πληγές. Ὑπάρχουν καὶ σταθμοὶ ἀναψυχῆς* γιὰ νὰ γλυκάνεις τὸν παραπικρασμό σου. Ἡ ψυχὴ σου βρίσκει ἀνάπαυλα σ' αὐτοὺς τοὺς σταθμοὺς ἀνεφοδιασμοῦ. Καὶ θέλεις, καίτοι μύχια τὰ βιώματά σου, νὰ τὰ κοινωνήσεις μὲ τοὺς ἄλλους κινδυνεύοντας νὰ ἐκτεθεῖς.

Σὲ μιὰ διαδικασία... συγγραφῆς
συνάξεις, τότε, θραύσματα τῆς μνήμης,
θύμησες παληές, ἀνεξίτηλες·
σκόρπια γραψίματα σὲ λησμονημένα τετράδια
ποὺ χρόνια ὑφαίνονταν μέσα σου.
Τὰ παρασύρεις σὲ ἐνότητες τῆς στιγμῆς·
τό ὅλο φανερώνεται πρωτότυπο
κι ἡ μαγικὴ εἰκόνα τοῦ μυαλοῦ
νὰ τη μπροστά μας ὀλόκληρη
στοῦ τέλους γραμμῆς διακεκομμένης.

Α. Μ. Σταυρόπουλος

Πεντηκοστή 2014

* Ἐναν τέτοιο σταθμὸ ἀναψυχῆς θεωρῶ καὶ τὸν πίνακα Πρωινὸ τοῦ ζωγράφου Γ. Μανουσάκη, ὁ ὁποῖος κοσμεῖ τὸ ἐξώφυλλο τῆς παρούσης συλλογῆς.

1

Τὰ γελαστὰ παιδιά ἀνάμεσα στοὺς δυὸ στρατοὺς

*Οἱ πῖο κάτω στίχοι γράφτηκαν «ἐν βρασμῶ ψυχῆς» μετὰ τὴν ἀναγγελίαν
τῆς αἱματηρῆς καταστολῆς τῶν φοιτητικῶν κινητοποιήσεων
στὴν Πλατεία τῆς Τιέν Άν Μέν τὸν Ἰούνιο τοῦ 1989.*

Στρατιῶτες τοῦ Αὐτοκράτορα Κιν Σιχουάνγκ*
σταθεῖτε προσοχὴ ὅσο κι ἂν σᾶς δυσκολεύουν
σωροὶ τὰ χῶματα στοιβαγμένα στὰ πόδια σας ἀπὸ αἰῶνες.

Σταθεῖτε προσοχὴ ἵππεῖς μαζί με τ' ἄλογά σας·
πάρτε βαθειὰ ἀναπνοή, σταθεῖτε ἀκίνητοι.
Ἐνὸς λεπτοῦ σιγὴ δὲν φτάνει· σιγὴ αἰῶνων
πρέπει στὰ νέα παιδιά, πὸ στὴν Πλατεία σκότωσαν
συνάδελφοί σας μετὰ τὴν κόκκινη κορδέλα στὸ πηλίκιο.

Σεῖς, πῆλινοι στρατιῶτες, συνοδοὶ τοῦ Αὐτοκράτορα,
καλωσορίστε στὴν οὐράνια γαλήνη τὰ γελαστὰ πρόσωπα,
πὸ σημάδεψε ἢ ὀδύνη τοῦ ἀπρόσμενου,
νὰ σκοτωθοῦν ἀπὸ ἀνάδελφα χέρια ἀδελφῶν.
Τὰ πρόσωπά τους ἄφησαν σημάδια ἀνεξίτηλα·
οἱ ὀθόνες μας θὰ ἔναι στὸ ἐξῆς παλίμψηστοὶ κώδικες.

Θὰ ξύνουμε μετὰ τὰ νύχια μας τίς εἰκόνες πὸ περνοῦν,
ὅπως οἱ πρῶτοι σύντροφοὶ τῆς Μεγάλης Πορείας
πὸ ὀδοποιοῦσαν ἓνα διαφορετικὸ μέλλον,
γιὰ νὰ βρῖσκουμε πάλι καὶ πάλι τὰ πρόσωπά τους
καταχωμένα ἀπὸ τίς καινούριες εἰκόνες πὸ φτάνουν
ὅπως τὰ δικά σας τὰ σώματα ἀπὸ σωροὺς χωμάτων.

Πῆλινοι στρατιῶτες, σεῖς, πὸ ὁ αἰῶνες πρὶν
τεχνίτης πὸ σᾶς ἐπλασε ἔλαβε χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς,
ζητήστε ἀπὸ Ἄλλο Τεχνίτη τώρα
νὰ ἐμφυσησει σὲ σᾶς πνοὴν ζωῆς·
γιατὶ τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχουν
τὰ γελαστὰ παιδιά, μετὰ τοὺς νεκροὺς;

Ἐμεῖς, ἔχοντας κεφαλοδέσει μὲ πένθιμες κορδέλλες,
δεόμεθα ἀπὸ τὴν ἔρημη πιά Πλατεία
τῆς Οὐράνιας Ἀναταραχῆς
νὰ λάμψει ἓνα Μεγάλο Φῶς σ' αὐτούς, πού κάθονται
στὴ σκιερὴ χώρα τοῦ Θανάτου
κι ὁ πηλὸς ν' ἀφθαρτοποιηθεῖ.
Αἰωνία ἡ μνήμη σας, Ἀδέλφια τῆς Ανατολῆς!

* Ὁ Κιν Σιχουάνγκ Ντι ὑπῆρξε ὁ πρῶτος αὐτοκράτορας τῆς Κίνας (259-210 π.Χ.). Οἱ πῆλινοι στρατιῶτες στοὺς ὁποίους ἀναφερόμαστε ἦταν φύλακες τοῦ ταφικοῦ τύμβου τοῦ αὐτοκράτορα πάνω στὸ ὄρος Λί. Ἡ ἱστορία τῆς κατασκευῆς τοῦ τάφου, πού σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς ἄρχισε λίγο μετὰ τὴν ἀνοδὸ του στὸ θρόνο, συνδέεται μὲ ἀνατριχιαστικὰ γεγονότα καταπονήσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ταφῆς τῶν τεχνιτῶν γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλύψουν τὸ μυστικὸ. Αναζητοῦσε ἐπίμονα τὸ ἐλιξήριο τῆς ἀθανασίας καὶ τὴ Νῆσο τῶν Ἀθανάτων. Τὸν πῆλινο στρατὸ εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουμε σὲ ἐκθεση στὴν Ἐθνικὴ Πινακοθήκη στὴν Ἀθήνα ἀπὸ 26 Μαΐου ἕως 26 Ἰουνίου 1988. Ἡ ἐκθεση ἀποτελοῦσε ἐλάχιστο ἀσφαλῶς δείγμα μίας στρατιάς 7000 ὀπλιτῶν καὶ ἰππέων πού φρουροῦν παραταγμένοι μαζὶ μὲ τ' ἄλογά τους τὸν τάφο τοῦ αὐτοκράτορα. Βρέθηκαν τυχαίᾳ τὸ 1974 κατὰ τὴ διάνοιξη φρέατος πού θὰ ἐξυπηρετοῦσε τὶς ἀνάγκες μίας μικρῆς κοινότητας στὴν ἐπαρχία Σιάν, στὴν Κεντρικὴ Κίνα. Βλ. κατάλογο τῆς Ἐκθέσεως σὲ ἐκδοση τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης τὸν Μάιο τοῦ 1988, 67 σ. Ἐπίσης σημειώμα τῆς Μαρίας Καραβία, Φρουροὶ τοῦ κάτω κόσμου, στὴν «Καθημερινή» τῆς 7.6.1988, σ. 6.

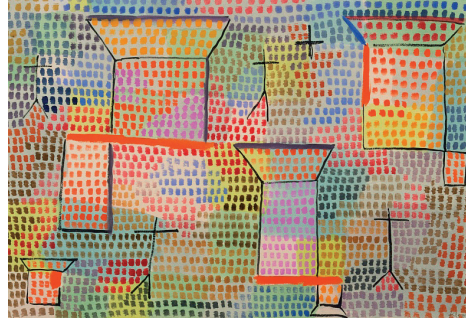
Σταυροὶ καὶ κίονες

Στίχοι ἐμπνευσμένοι ἀπὸ μία ὕδατογραφία (Σταυροὶ καὶ κίονες) καὶ ἓνα σχέδιο
 μὲ σινική μελάνη (Ἀπὸ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω) τοῦ Paul Klee.
 Καὶ τὰ δύο τοῦ 1931. Ἡ πρώτη βρίσκεται στὴν Πινακοθήκη τοῦ Μονάχου
 καὶ τὸ δεύτερο στὸ Ἴδρυμα Paul Klee στὴ Βέρνη.

Σταυροὶ καὶ κίονες,
 σύνθεση ἀφαιρετικὴ
 τῶν δύο προσώπων
 μιᾶς Ἑλλάδας ποὺ χάνεται,
 χάνοντας τὴν ψυχὴ της
 καὶ τὸ πνεῦμα της.

Σταυροὶ καὶ στήλες,
 κεραίες ποὺ ἀγκαλιάζουν
 τὴν Οἰκουμένη
 καὶ τὴν ἀγλαΐζουν
 ὀριζοντίως καὶ καθέτως·
 ἀποκρυπτογραφοῦν
 μοῖρες ἀνθρώπων
 ποὺ ἀναστηλώνουν τὴν ὕπαρξή τους
 στυλώνοντάς τιν σὲ πασσάλους
 ἢ σὲ βουνοκορφές.

Τὰ θεμέλιά μου στὰ βουνὰ
 θυμίζει ὁ ποιητὴς
 τὴ μοῖρα τῆς Ἑλλάδας
 ποὺ φέρνει τ' ἀπάνω κάτω
 καὶ εἶναι ἰκανὴ νὰ κινήσει
 ἀπὸ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω
 γεφυρώνοντας τὸ μέσα μὲ τὸ ἔξω.

Μή

Μή σβήσεις τὸ πρόσωπο
 ποῦ σοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Κύριος
 στὴν πρώτη συνάντηση μαζί Του.
 Πάσχισε νὰ διακρίνεις
 τὰ ἴχνη Του πάνω σου.
 Ζήτησε τὴ συνέχεια ἐκεῖ,
 ποῦ ἀπρόσεκτες πατημασιές
 σήκωσαν σκόνη
 καὶ δυσκολεύουν τώρα τὴν ἀνίχνευση.
 Κάνε τὴν πέρα μὲ προσοχὴ
 μὴ καὶ σοῦ διαφύγουν ἐντελῶς τὰ ἴχνη.
 Σβῆσε, μόνον ἐκεῖ ποῦ
 πάτησες ἄσχημες μολυβιές.
 Προσπάθησε πάλι καὶ πάλι
 νὰ βρεῖς τὸ πρόσωπό σου
 στ' ἀχνάρια τῆς μορφῆς Του.
 Μὴ σβήσεις τὸ πρόσωπο
 ποῦ σοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Κύριος ...

Ἔργο τῆς Γαβριέλλας Σίμωσι (Couvent
 des Cordeliers, Saint Germain, Paris 6-9-1999).

Πλατεῖα Ἀλεξάνδρας

Σὰν ἄγγιγμα ἀνεπαίσθητο,
 καὶ τὸ ἐρώτημα δειλὸ στὰ χεῖλη :
 «τίς μου ἤψατο;», γιατί «ἔγνω τῷ σώματι,
 ὃ γέγονεν ἐπ' ἐμοῖ» (Μάρκου 5, 25-34).
 Περαστικός ἀπὸ δίπλα μου στὴν ἔξοδό Σου
 πρὸς τὴν εἴσοδο,
 ἔτσι σκυμμένος ὅπως ἡμουνά,
 αἰσθάνθηκα τὸ πέρασμά Σου.
 Ὅπως σπαθὶ ταναγμένο ἀπὸ χέρι ἐπιδέξιο
 χαράσσει ἀκροθιγῶς τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου,
 ἔτσι ἔνοιωσα χαραματιά,
 πὺν μέσα της περνᾶ πνοὴ ζωῆς,
 σφραγίδα ἀνεξίτηλη.
 Μᾶτια κλειστὰ κι ἡ ἀκοὴ ὀξεῖα
 ν' ἀκούει τὸ «δι' εὐχῶν»
 καὶ νὰ διαισθάνεται, τὰ βλέφαρα μισάνουικτα,
 κάτι σὰ σούρσιμο μανδύα πὺν διέρχεται.
 Τότε, Τὸν «βλέπει»
 νὰ προχωρεῖ δορυφορούμενος.
 Μένει ἐκστατικός, θεᾶται μυστικά
 κι οὔτε νὰ σηκωθεῖ πῶς πρέπει
 περνάει ἀπὸ τὸ λογισμό του.
 Καθελωμένος, ἐκεῖ, στὴν πρώτη του θέση,
 ν' ἀναλογίζεται ἐκείνη τὴ στιγμή
 πὺν πέρασε κι ὁμως ξαναέρχεται, ἔτι καὶ ἔτι.
 «Καλὸν ἔστιν ἐμὲ ὧδε εἶναι» ψιθυρίζει.
 Αὐτὸ σκέπτεται καὶ παραμένει.
 Εὐγνωμοσύνη πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ του
 πὺν ὁ Θεὸς τὸν καταδέχεται
 καὶ εἰσχωρεῖ στὰ μικρὰ πράγματα
 καὶ κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία Του
 καὶ τὴν ἀντίληψή της.
 Ψωμί, κρασί, ἄρτος καὶ οἶνος
 πολλαχῶς ὀνομαζόμενα
 μὰ στὴν οὐσία σῶμα καὶ αἷμα
 πὺν σαφῶς μᾶς διδάσκουν
 «τοῦ Θεοῦ τὸ ἄγνωστον καὶ τὸ γνωστόν».
 Ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται περνάει
 καὶ κάνει τίς καρδιές νὰ φλέγονται,
 ἄφλεκτοι βᾶτοι.

Κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν
νὰ μὴν ὀσμίζεταιί τί τοῦ συμβαίνει.
Αὐτὴ ἡ θύμησι νὰ τὸν κρατᾶ εὐφρόσυνο στὸ νῦν
καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

*Προηγιασμένη, τὴν πρώτη Τετάρτη τῶν Νηστειῶν,
στὸν Ἱ. Ν. Ἁγίας Αἰκατερίνης, Πλατεία Ἀλεξάνδρας, Καστέλα.*

Θεία Εὐχαριστία, Κατακόμβη Ἁγίου Καλλίστου, Ρώμη.

Μειδιώντας περιμένουν

Ὅστέα τεταπεινωμένα οἰκοδομοῦν λαμπροὺς ναοὺς·
στοιχισμένα στῆ σειρὰ ὑπομένουν ἀνυπόμονα
τριγμοὺς ποὺ ἀντηχοῦν διαλόγους μυστικούς
ἔτσι συντροφευμένα ποὺ εἶναι τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο.

Κιβώτια - κιβώρια μιᾶς ἄλλης τάξης
ποὺ ἀποπνέουν γαλήνη ἀναπαύσεως.

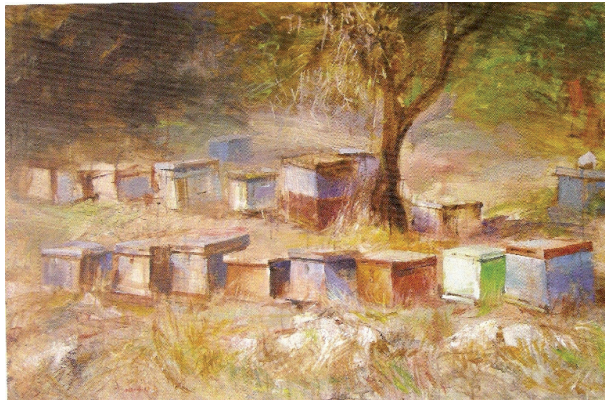
Εἰσέρχεσαι στὶς κατακόμβες ὅπου φυλάσσονται,
νοιώθεις οἰκειὸς σὰ νὰ τοὺς γνώριζες ἀπὸ παλιὰ,
καὶ ἄγνωστοι ἀκόμα γίνονται γνώριμοί σου.

Σὲ συντροφεύουν· γίνονται γέφυρες, περάτες.

Τὰ τόξα τους γίνονται τόξα ποὺ ἐκτοξεύουν
καὶ σὲ πηγαίνουν πέρα ἀπὸ τοὺς στόχους.

Ἐσύ σαι στόχος κινούμενος ἔτσι ὅπως βηματίζεις,
σὲ σημαδεύουν καὶ σὲ κοιτοῦν μὲ θαλπωρῆ,
βγαλμένη ἀπὸ κόκκαλα ἱερά.

Μειδιώντας, περιμένουν
καὶ ἀποκαραδοκοῦν τὴν Ἀνάσταση.

Μάρτιν Κράστεβ, *Κυψέλες μελισσών*. Αἶθουσα Τέχνης Ἄνεμος.

Ἐξοχη σύνθεση χρωμάτων σὲ κλίμακες ἀπαλές, σὲ προσκαλοῦν νὰ διεισδύσεις
στὸ ἐντὸς τῶν κιβωτίων καὶ νὰ ἀφουγκρασθεῖς τὴ ζωὴ ποὺ τελεσιουργεῖται ἐκεῖ.

Κάπως ἔτσι δὲν θὰ ἀναδυθεῖ «ἡ ζωὴ ἐκ τάφων»;

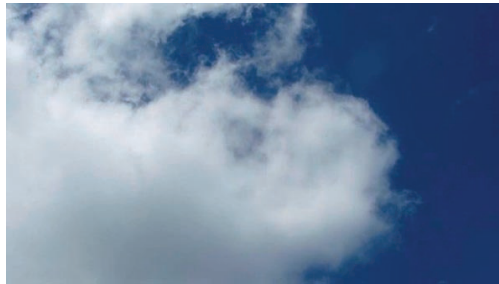
Δὲν θέλω

Δὲν θέλω καμιὰ εἰκόνα Σου
 νὰ δεσμεύει τὴ μορφή σου στὴ σχέση μας.
 Εἶσαι συγκεκριμένος ἀλλὰ Σὲ θέλω ἀνοιχτὸ
 γιὰ νὰ μπορεῖς νὰ περιλάβεις τὸ κάθε τι.
 Περιχωρῶντας ἀπεριχώρητος.
 Σημαίνοντας μὴ σημαϊνόμενος.
 Νὰ μπορῶ νὰ Σὲ προβάλλω στὸν καθένα
 ξέροντας πὼς διαφεύγεις διαπερνώντας τοίχους καὶ τεῖχη.
 Νὰ εἶσαι ἐδῶ καὶ ἀλλοῦ,
 ἀλλοτινὸς καὶ τωρινὸς καὶ μελλούμενος.
 Πολλὲς εἰκόνες Σου φιλάνθρωπα μὲ προσκαλοῦν
 μὲ χίλια ὀνόματα πού Σοῦ ἔχουμε δώσει
 Ἐσένα τὸν ἀνονομάτιστο.
 Τὰ χίλια ὀνόματα: ἓνα καὶ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα.
 Σ' ἐπικαλοῦμαι καὶ Σὲ ὀνομάζω Κύριο,
 Χριστὸ καὶ Ἰησοῦ, ὀνόματα ἀπὸ παλῆα
 γιὰ νὰ ζητῶ τώρα καὶ πάντα τὸ ἔλεός Σου.

Φωνὴ αὐρας λεπτῆς

Πληθυντικούς δὲν χρειαζόμαστε
τοῦ ἐνικοῦ ἔχομεν χρείαν.
Θεοὺς πολλοὺς ὀνοματίζουνε·
τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς
καὶ τῶν ὑποχθονίων.
Μὰ ἐμεῖς, τὸν Ἐναν ἀτενίζουμε
ποὺ εἶναι Δυὸ καὶ Τρεῖς,
τοὺς χίλιους δεκατρεῖς τοὺς ἀψηφοῦμε,
οἱ σχέσεις ἔχουνε τὰ ὅριά τους ...
Σεισμός, φωτιά δὲν μᾶς ταιριάζουν·
Μᾶς ἀναπαύει ἡ ζωογόνος αὐρα.

Τὰ ἀξιώματα

Τὰ ἀξιώματα καὶ τὰ συνακόλουθά τους,
χρῆμα, τιμὴ καὶ δόξα,
τὰ θεωροῦμε κέρδος διαφυγόν,
χωρὶς, ὅμως, ἀπαίτηση
γιά προσφυγές καὶ ἀποζημιώσεις.

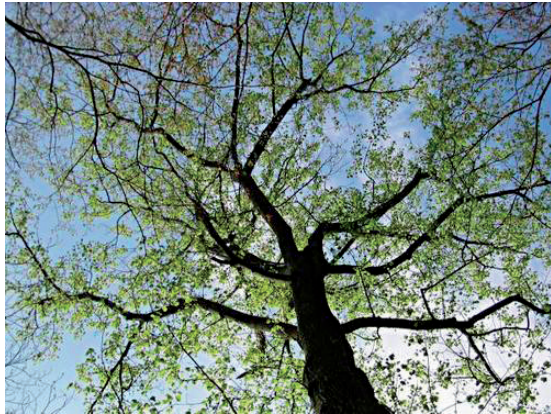
Ἐπιλογές, μὲ χίλιες δυὸ συναλλαγές
γιά δοκιμὲς στὴν ἄσκηση τῆς ἐξουσίας·
ἀνίερες συμμαχίες
ἀνθρώπων ἀσυμμάχων,
ποὺ δὲν στοιχίστηκαν ποτὲ
ῶμο τὸν ῶμο.

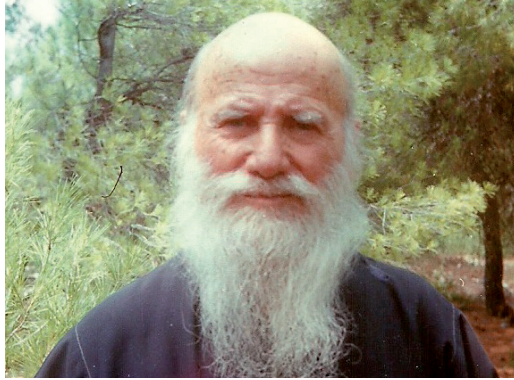
Οἱ συντυχίες τὰ ἔφεραν ἔτσι,
νὰ κάτσουν δίπλα δίπλα,
γιά νὰ διπλώσουν οἱ ἴδιοι
ἢ γιά νὰ διπλαρώσουν ἄλλους
ἀνύποπτους σὲ τοῦτα τὰ καμώματα.

Μοιάζω για δέντρο;

Αειθαλή και φυλλοβόλα,
 ποιό από τὰ δυὸ ταιριάζει ἄραγε σέ μένα;
 Δέντρο νὰ λές πῶς μοιάζεις
 καλὸ γιὰ σένα, ρίζες νὰ ἔχεις.
 Τί κι ἂν διαφέρει τό 'να ἀπὸ τὸ ἄλλο;
 Καθένα γίνεται αὐτὸ ποῦ εἶναι.
 Νὰ παινευτεῖ τὸ ἓνα στ' ἄλλο δὲν τοῦ πάει.
 Τὰ φύλλα μένουν ὅσο καιρὸ τοὺς πρέπει.
 Ἄλλες οἱ ἀνάγκες τοῦ ἑνὸς
 κι ἄλλες τοῦ ἄλλου.
 Τὰ φύλλα λειτουργοῦν τίς χρεῖες
 κι ἀχρεΐαστα φυλλορροοῦν.

Καλέ μου γέροντα, εὐχήσου

Καλέ μου Γέροντα, εὐχήσου ὅπως τότε
πὸν εὐχόσουν καὶ μᾶς σταύρωνες.

Ἡ δέησή σου ξέχυνε πάνω μας
κρουνοὺς χάριτος καὶ μᾶς ἐλευθέρωνε
ἀπὸ δεσμὰ πὸν μᾶς κρατοῦσαν
σφικτὰ δεμένους κι ἀκίνητους.

Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, τότε,
κινοῦνταν στὰ τέσσερα σημεῖα
τοῦ ὀρίζοντα, κι ὁ λόγος σου
κάρτα πολλαπλῶν διαδρομῶν
μᾶς ἐπιβίβαζε ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων
σὲ πορθμεῖα γόνιμων γραμμῶν.

Στὸν πατέρα Φώτιο *

Ὅπως μᾶς προέτρεπες νὰ λέμε
 Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν,
 σ' ὅ,τι Αὐτὸς ἐπέτρεπε ἢ ἀποτρέπει,
 ἔτσι καὶ σὺ αὐτὸ ἀποκρινόσουν
 στὴ δοκιμασία τῆς ἀρρώστιας σου,
 πὺ τὴν ὑπέμεινες ἀγόγγυστα.
 Δὲν τὴν ἀπέτρεψε,
 γιατί, κατὰ πῶς ἐπιμέτρησε τὶς δυνάμεις σου,
 τὶς βρῆκε ἱκανές,
 γνωρίζοντας ὅτι πάντα ἴσχυες
 ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ.

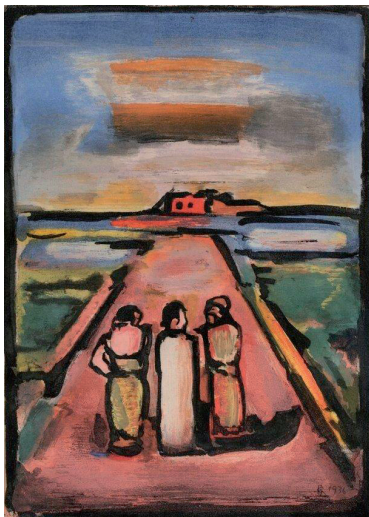
Σοφὰ μᾶς ὀδηγοῦσες, ἄλλους πιδὸ αὐστηρὰ
 κι ἄλλους πιδὸ παρακλητικὰ καὶ παρήγορα.
 Τὸ μέτρο καὶ ἡ μέτρησι ἀρχές σου βασικές.
 Δὲν ἤθελες διακινδυνεύσεις.
 Πάρε μολύβι καὶ χαρτί: Ἐπιμέτρησον.
 Ζύγισε τὰ πράγματα.
 Ποιὸ πρῶτο καὶ ποιὸ δεύτερο: Ἱεράρχησον.
 Ὑπομένων ὑπόμενε καταστάσεις καὶ ἀνθρώπους.
 Ἄσε τὸν χρόνο νὰ κυλάει μὲ τὸ μέρος σου.
 Δὲν χρειάζεται ἡ γροθιά νὰ καταλήγει στὸ μαχαίρι.
 Τουλάχιστον, ὄχι πάντα.
 Ἡ σύστασή σου γιὰ εἰρήνη μετὰ πάντων
 φωτιζόταν ἀπὸ τὸ παύλειο: εἰ δυνατόν ἐστι.

Τούτη τὴν ὥρα τῆς θλίψεως γιὰ τὴν ἀναχώρησή σου,
μένει στὴ θύμησή μας ἡ ἤρεμη ὀσιακὴ μορφή σου,
γαλήνια καὶ εἰρηνικὴ,
ν' ἀνασαίνει μὲ τὴν ὑστατὴ πνοὴ ζωῆς
ποῦ ἀπόμεινε στὰ σωθικά σου.
Κι ἐκεῖ, παιδιὰ σου, τέκνα πνευματικά, Γέροντα,
ποῦ σὲ σεβάστηκαν καὶ σ' ἀγάπησαν,
σὲ τίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους
τὴν ὑστατὴ στιγμὴ τῆς ἐπίγειας παρουσίας σου,
ἀσπαζόμενοι τὸ χέρι ποῦ εὐλογοῦσε
καὶ τὰ ὀδηγοῦσε πρὸς τὸν Κύριο.
Ἐκεῖνον, ἀπ' τὸν Ὅποιο ἐξαιτούμεθα τώρα
ν' ἀναπαύει τὸ τίμιον σκῆνωμά σου
καὶ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν σου
εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

* Ὁ Γέροντας π. Φώτιος Σκάνδαλος, ἐξεμέτρησε
τὸ ζῆν ξημερώματα τῆς Μ. Τρίτης, 30 Ἀπριλίου 2013.

Συνοδοιπόρος

Πῶς τῆς φθορᾶς γίναμε μέτοχοι
 καὶ ξεπληρώνουμε δάνεια καινὰ καὶ παλαιά;
 Δυνάμεις πρωτινές, ποῦ νάσαστε κρυμμένες;
 Στὸ δεῦρο ἔξω δὲν ἀποκρίνεστε.
 Μένουμε στὴν ἀναμονή
 καὶ περιμένουμε νὰ ζωντανέψετε καὶ πάλι.
 Μάταιος κόπος.
 Προσαρμογὴ σοῦ λένε ἢ θάνατος.
 Θάρθει κι αὐτὸς στὴν ὥρα του.
 Μὰ πρὶν πεθάνεις θὰ πεθαίνεις;
 Νὰ μὴν ξεχνᾶς, πῶς καθ' ἡμέραν θνήσκεις.
 Μελέτησε τὸ θάνατο ὅσο καιρὸς,
 γιὰ ν' ἀνασταίνεις –νὰ γιορτάζεις καθὼς λένε τὴν Ἀνάστασι-
 καὶ νὰ ἀνίστασαι τὴν κάθε μέρα τῆς ζωῆς σου.
 Συνοδοιπόρος μὲ τὸν Ἀναστημένο Κύριο
 καὶ ἀνοιγμένα μάτια γιὰ τοὺς δικούς σου Ἐμμαούς·
 μὲ τὴν καρδιά νὰ φλέγεται
 καὶ νὰ μαντεύεις τὰ σημεῖα
 καὶ τίς προκλήσεις τῶν καιρῶν.

Georges Rouault (1871-1958),
Χριστὸς καὶ μαθητές (1936-1939),
 Ἐθνικὴ Πινακοθήκη τοῦ Καναδά (ἀρ. 29218).

Πῶς νὰ ξεχάσεις;

Πῶς νὰ ξεχάσεις αὐτὰ πὸ ἔχεις κάνει
καὶ νὰ μὴν ἐπανέρχεσαι;
Νὰ ἐπιστρέφεις σ' αὐτὰ γιὰ νὰ στηρίζεις
τὸ εἶναι σου μὲ τὰ πεπραγμένα,
τώρα πὸ ἡ πράξη, οἱ πράξεις
ὑπολείπονται στὴ ζωὴ σου.
Οἱ σκέψεις πολλές: τί ἔκανα
τί δὲν ἔκανα, τί θὰ μπορούσα
νὰ εἶχα κάνει;
Λιγιστὰ τὸ τί καὶ ποιὰ θὰ κάνω.
Εἶμαι, ὅμως, βέβαιος, Κύριε, ὅτι
«ὅσο χρόνο χρειαστῶ ἀκόμη θὰ μοῦ τὸν δώσεις.
Κι ὅ,τι δὲν καταφέρω
σίγουρα θὰ τὸ ἔχεις παραχωρήσει σὲ ἄλλους»*.

*Απόσπασμα προσευχῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ι. Σολζενίτσιν πὸ βρῖσκεται στὸ βιβλίο τοῦ π. Τύχωνα Σεβκούνοφ, *σχεδὸν ἄγιοι*, Ἐκδόσεις Ἐν πλῶ, 2012, σ. 180.

Περιεχόμενα

Προλογικό: Διαδικασία συγγραφής	7
Από άρθρο στον «Εφημέριο»: Παραλειπόμενα, Οκτώβριος 1999, σσ. 18-20· τὸ ποίημα στὴ σ. 18.	
1. Τὰ γελαστὰ παιδιά ἀνάμεσα στοὺς δυὸ στρατοὺς	9
Δημοσιεύτηκε στον «Εφημέριο» ὡς Ἐπιμνημόσυνη δέηση, <i>Γιὰ τὴ σφαγὴ στὸ Πεκίνο</i> , στὸ τεύχος 1/15 Ἰουλίου 1989, σσ. 208-210· οἱ στίχοι στὴ σ. 208.	
2. Σταυροὶ καὶ κίονες	11
Ἀπὸ ἀρθρο στον «Εφημέριο»: Αἰγαιοπελαγίτικες σελίδες, στὸ τεύχος 1/15 Σεπτεμβρίου 1993, σσ. 272-274· τὸ ποίημα στὴ σ. 272.	
3. Μῆ	12
Ἀπὸ ἀρθρο στον «Εφημέριο»: Τὸ Πρόσωπο καὶ τὰ Πρόσωπα, Μάϊος 2001, σ. 17-21· τὸ ποίημα στὴ σ. 20.	
4. Πλατεία Ἀλεξάνδρας	13
20 Μαρτίου τοῦ 2002, Προηγιασμένη, τὴν πρώτη Τετάρτη τῶν Νηστεϊῶν.	
5. Μειδιώντας περιμένουν	15
Πέμπτη 25 Ἀπριλίου 2002, Πληρωμὴ τῶν ὀστῶν στὸ Γ' Νεκροταφείο. Ἀπὸ ἀρθρο στον «Εφημέριο»: Τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τεύχος Ἰουλίου-Αὐγούστου 2008, σσ. 14-15· τὸ ποίημα στὴ σ. 15. Βλ. καὶ περ. «Σύναξη» τεύχος 85, σ. 74.	
6. Δὲν θέλω	16
11 Μαΐου τοῦ 2002, Σάββατο, παραμονὴ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.	
7. Φωνὴ αὔρας λεπτῆς	17
Φθινόπωρο τοῦ 2002.	
8. Τὰ ἀξιώματα	18
Χειμῶνας τοῦ 2002.	
9. Μοιάζω γιὰ δέντρο;	19
10. Καλέ μου γέροντα, εὐχήσου	20
Ἀφιέρωμα στον Γέροντα Πορφύριο. Ἀπὸ ἀρθρο στον «Εφημέριο»: Ἐνα χρόνο μετά... (τὴν κοίμησή του), τεύχος 15 ^{ης} Νοεμβρίου 1992, σσ. 352-353· τὸ ποίημα στὴ σ. 353. Προτάσσεται ὡς ἀφιέρωση στὸ βιβλίο τοῦ συγγραφέα, <i>Ὁρθόδοξη Συμβουλευτικὴ Ποιμαντικὴ</i> , Ἐκδόσεις Ἄρμος, Ἀθήνα 2012.	

- 11. Στὸν πατέρα Φῶτιο** 21
Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἀναχώρηση ἑνὸς Ποιμένα, Ἀνήμερα τοῦ Πάσχα 2013.
- 12. Συνοδοιπόρος** 23
Μεγάλη Ἑβδομάδα 2013.
- 13. Πῶς νὰ ξεχάσεις;** 24
Μήλεσι Ἀττικῆς, Πάσχα 2013.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα!

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Μ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΑΘΜΟΙ ΑΝΑΨΥΧΗΣ
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΜΕ ΤΟΝ Δρα Θ. ΣΤΕΦΑΝΟ ΧΡ. ΚΟΥΜΑΡΟΠΟΥΛΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΔΙΩΤΗ ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΣΙΑ Ε.Ε.
ΣΤΗΝ ΕΝΔΟΣΗ ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2014
ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΤΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Τò εικαστικό ύλικò προέρχεται από τò διαδίκτυο
καί τò άρχείο τού Συγγραφέα

